

Lect. dr. Liliana Pavel,
Universitatea „Danubius“, Galați

RELAȚIA DINTRE TRUP ȘI SUFLET: VALOARE SACRĂ SAU SIMPLU SUBIECT MEDICAL?

Abstract: Unfortunately, in the medical world, the sick person is treated most of the times just somatically. For the doctor he is nothing but a sick organ: a hand, a leg, a heart, a liver; at other times, the sick person is perceived just as the disease or as a simple medical case: peritonitis, hepatitis, embolism, tumor.

The dichotomous structure of man, confirmed by the human being, highlighted so obviously by the difference between a living person and a dead body proposes the necessity of an integral medical act. The doctor must treat his patient both body and soul. From this perspective, the medical act acquires almost sacred connotations, while in the medical world the renowned doctors and reference names are those who, besides science, they have faith and interact spiritually with the sick person. Together with surgical or allopathic therapy, the patient also receives spiritual therapy from prayers, fasting, holy Sacraments and liturgies

Keywords: disease, body, soul, faith, therapy, health.

Când vorbim despre medicină, există acel clișeu de gândire care ne îndreaptă către știința de a vindeca oamenii bolnavi, însă foarte puțin ne gândim la ea ca la știința de a rămâne în starea de vindecare care este specifică omului curățat, omului spiritualizat. Se știe, încă din timpuri imemorabile, faptul că la baza bolii stau greșelile spirituale, păcatele, comportamentele incorecte care deviază de la principiile morale sănătoase, principii care se regăsesc în totalitate în credința reînnoită a Mântuitorului Iisus Hristos care ne-a fost transmisă.

Evident există și teoria darwinistă care contestă existența unei Ființe Atotputernice care se află în spatele tuturor regulilor de evoluție și care ia în considerare evoluția tuturor animalelor dar și a omului doar din prisma

„materialității“, uitând de partea cea mai importantă: sufletul, scânteia divină a Duhului Sfânt dăruită coroanei creației Tatălui Ceresc – omul.

De fapt, prin „oglundirea“ Sfintei Treimi în cadrul creației, aceasta a impregnat-o nu numai cu prezența sa, dar i-a imprimat și regulile pe baza cărora fiecare dintre cele create pot exista în termeni corecți. Adică omul nu este numai creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu dar și respectă regulile pe care însuși Tatăl Ceresc le respectă.

După cum știm, nerespectarea legilor impuse de El de către Adam și Eva au condus la intrarea lor și a urmașilor acestora sub incidența păcatului și a morții: „*În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce*“ (Facerea 3, 19).

Iată că din această perspectivă misiunea medicinei nu este numai de a studia ființa umană din punct de vedere al metodelor fizice și cuantificabile, dar în același timp, medicul trebuie să fie pătruns de cunoașterea vieții spirituale manifeste și să o folosească în scopul vindecării cauzelor spirituale și a consecințelor acestora manifeste în trupul fizic.

Strămoșii noștri dacii cunoșteau încă de acum multe mii de ani faptul că nu poți vindeca trupul fără a vindeca sufletul și în acele vremuri se știe că cei care se ocupau îndeosebi de medicină erau preoții. De altfel, primul medic cunoscut în istorie, Imhotep, nu era numai arhitect regal, dar și preot, iar această tradiție a continuat foarte mult și după aceea – vezi mănăstirile care au fost întotdeauna centre de cultură și știință.

În zilele noastre se poate observa o disociere mai pregnantă a acestor două funcții, aceea de doctor al sufletelor și de doctor al trupurilor, fapt care conduce la o mai bună specializare a ambelor „profesii“ și la o cunoaștere mai profundă. Însă aceasta nu exclude *a priori* misiunea de doctor spiritual al medicului precum nu interzice preotului să aibă cunoștințe te-meinice despre medicină, precum a fost și părintele Arsenie Boca. Acesta a pus în termeni pe care toți puteau să îi înțeleagă concepte medicale și reguli de viață care combină atât cunoașterea medicală cât și cea spirituală: „*Oxigen, glicogen, somn, să îți păstrezi hormonii și să ai o concepție de viață creștină.*“

Toate aceste învățături conțin reguli cunoscute mai amănunțit în medicina modernă – oxigen: se știe că în absența unui aer curat toate elementele nocive vieții conținute în aerul poluat conduc în timp la degradarea

celulară și la boli cauzate de aceste substanțe nocive, precum și la o stare generală proastă.

Insuficiența somnului a devenit o normă în societatea modernă ceea ce conduce la multe dereglări psihosomatice, hormonale, obezitate etc., care la rândul lor conduc la boli mai grave, ceea ce scade vitalitatea și speranța de viață. De altfel, tot părintele Arsenie amintește de faptul că somnul între orele 22-00 are și menirea de a regenera celulele nervoase, fapt vital în funcționarea corectă a sistemului vegetativ și hormonal.

Revenind la relația medic-preot-pacient, trebuie menționat că în absența virtuților creștine manifeste, nici medicul nici preotul nu își pot îndeplini eficient misiunea lor, căci, după cum spunea Nicolae Paulescu în „Spitalul“: *„Urmând percepțiile carității, îngrijiți pe bolnavul mizerabil nu ca pe un om, nu ca pe un frate ce suferă, ci ca pe Însuși Dumnezeu“*. Adică atât preotul cât și medicul Îl manifestă pe Mântuitorul Iisus Hristos atunci când se apleacă cu iubire și milă asupra celor bolnavi și îi cercează, îi îndrumă pentru ca aceștia din urmă să își recapete cât mai repede starea de sănătate atât de dorită.

Vedem, deci, că în viața de zi cu zi nu sunt suficiente numai metodele medicinei alopate, care cercetează toate cele ce pot fi observate cu ochii fizici, ci ne trebuie și metodele vindecării spirituale, adică rugăciunea, postul, Sfintele Taine, faptele bune, întărirea credinței etc. pentru ca întreaga ființă să beneficieze de ajutorul primit.

Căci medicul poate îndrepta trupul fizic pentru a încerca să îl readucă la parametrii fizici cunoscuți, însă în absența energiilor necreate divine ale Sfântului Duh, celulele și organele afectate nu vor putea să-și susțină funcțiile în mod corect, știut fiind faptul că întreg organismul este străbătut de curenți biofizici care sunt de altfel manifestarea în planul „material“ al energiilor necreate.

Dacă tot am amintit de „materialitate“, s-a descoperit faptul că la nivel microscopic, cu cât înaintăm mai profund în materie, 99% din spațiul intra-atomic este gol, restul reprezentând masa particulelor atomice și subatomice care sunt ținute în coeziune de forțele nucleare, adică de energie. De unde rezultă concluzia că de fapt prezența energiilor în „materie“ este mult mai evidentă decât pare la prima vedere și că utilizarea metodelor vindecării sufletești pare din ce în ce mai îndreptățită pentru restaurarea omului și a stării lui de sănătate.

De aceea, credința fermă manifestă în Dumnezeu și iubirea de om ne pot dărui harurile Sfântului Duh atât de necesare tămăduirii sufletului și trupului, precum Mântuitorul a făcut cu ucenicii Săi: „*Chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință*“ (Matei 28, 20). Adică suntem chemați să devenim ucenici ai Celui Preaînalt, să manifestăm virtuțile Lui și să ne iubim aproapele, nu numai pentru mântuirea proprie dar mai ales pentru a-i ajuta pe cei care sunt bolnavi și „morți“ întru El să se vindece și să „învie“ la viața cea adevărată.

De multe ori vedem boli grave precum cancerul sau leucemia că recidivează și aceasta datorită faptului că deși s-a intervenit pe cale medicală prin chimioterapie, citostatice, regim alimentar etc., cauza spirituală care a provocat boala în primul rând nu a fost eradicată, acesta fiind și motivul pentru care mulți pacienți decedază – datorită nerespectării legilor divine firești și a ignorării acestora, cu sau fără liberul arbitru.

Abordând de exemplu subiectul transplantului de organe găsim de cuviință să ne asigurăm că mai întâi de toate actul de donare se face numai din dorința sinceră de a ajuta, fără să intervină factori de ordin material (tranzacții etc.) sau social care să prevaleze asupra celui dintâi. Apoi, pacienții trebuie informați asupra tuturor beneficiilor dar și a pericolelor la care se expun prin acceptarea transplantului, după ce donatorii și-au exprimat consimțământul pentru această procedură (sau în cazul celor decedați, rudelor acestora).

Așa cum transplantul fizic are loc pentru reîntregirea unei alte ființe umane pentru ca aceasta să își poată îndeplini misiunea dăruită de Mântuitorul Iisus Hristos, în același mod participă și Dumnezeu la restaurarea ființei umane, dar prin transplantarea energiilor Sale divine prin intermediul medicilor și al preoților sau în mod nemijlocit, pentru a corecta și vindeca structurile sufletești afectate de păcat. Adică la acest proces lucrează Dumnezeu atât în mod direct, cât și prin oamenii care se străduiesc să Îl manifeste.

De aceea, am putea spune că medicina este știința cea mai apropiată de oameni din toate punctele de vedere și în cadrul căreia spiritualul și materialul se regăsesc pentru a realiza miracolul care se numește „Viață“.

Este important să notăm această diferență de putere între câmpul electromagnetic al inimii și acela al capului pentru a înțelege importanța sentimentelor noastre, a iubirii, a recunoștinței, a aprecierii și a oricărei tră-

iri pozitive! Tot ce simțim și trăim ca sentiment frumos, pozitiv, înălțător (compasiunea, dragostea, blândețea, bunătatea, bucuria) creează ceea ce specialiștii au numit „coerența inimii“, pe când trăirile negative, ca și gândirea corespunzătoare acestora creează „incoerența inimii“, generând emisii vibraționale în câmpul electromagnetic al inimii și al creierului nostru. Aceste câmpuri electromagnetice influențează deopotrivă corpurile noastre, ca și realitățile pe care le întâlnim în viața de zi cu zi.

Mintea omenească este condiționată de realitatea prezentă sau trecută, de frica de viitor, de frica de pierdere sau de durere, așa încât ea va genera întotdeauna emoții negative când va fi în fața unui eveniment de viață neplăcut. Simplul fapt de a ne autoobserva această negativitate și a alege spontan să ne întoarcem la adevărul inimii noastre, o rugăciune repetată, o amintire frumoasă, apelul la gânduri bune, de speranță, de bucurie, de bine pentru tot ce ne înconjoară ne ridică vibrațional încetul cu încetul până acolo unde vom simți ca suntem din nou în armonie cu inima noastră. Dacă vom gândi binele cel mai înalt al tuturor vom crea starea de „coerență între inimă și minte“, de armonie între inimă și minte, ceea ce ne va aduce o surpriză copleșitoare. Mai întâi, se vor vindeca multe dintre afecțiunile pe care le avem în corpul fizic. Dar, mai presus de orice, ne vom simți vindecați în suflete. Nu vom mai face eforturi pentru a gândi pozitiv, pentru a aprecia, pentru a dăruia, pentru a ne simți iubitori sau generoși.

Dacă trăim cinci minute de compasiune și apreciere, imunitatea se îmbunătățește cu 41 la sută. Am notat toate acestea pentru că fiecare dintre noi să înțeleagă puterea de vindecare a inimii blânde și iubitoare, precum și puterea trăirilor negative de a ne îmbolnăvi. În mod practic, putem înțelege în fiecare moment al existenței dacă ne aflăm în inimă sau am ieșit din ea. De câte ori simțim și gândim negativ, ne înfuriem, ne supărăm, urâm, dezapreciem sau judecăm în mod agresiv (noi putem observa realitatea imediată, fără a o judeca) este semn că ne îndepărtăm de inimă. Orice am gândi, am simți, am trăi ca stare negativă ne semnaleză că am intrat în domeniul egoului sau al „judecății lumii“.